

tysów. Otrzymuje on w okresie wypowiedzenia wynagrodzenie według zasad określonych w § 1 oraz różnicę między dotychczasowym średnim wynagrodzeniem a wynagrodzeniem soltysa z tytułu inkasa.

§ 4. Traci moc zarządzenie nr 89 Prezesa Rady Ministrów z dnia 3 maja 1958 r. w sprawie wynagrodzenia sol-

tysów za inkaso podatków i innych należności finansowych od mieszkańców wsi (Monitor Polski Nr 34, poz. 192).

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

337

ZARZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 30 czerwca 1958 r.

w sprawie zasad koordynacji oraz uzgadniania programów i lokalizacji budownictwa zakładowych domów mieszkalnych z właściwymi organami rad narodowych i obowiązku uzgadniania z nimi przydziałów mieszkaniowych oraz ustalania wysokości wkładu własnego w zakładowych domach mieszkalnych.

Na podstawie §§ 7 i 11 ust. 2 uchwały nr 64 Rady Ministrów z dnia 15 marca 1958 r. w sprawie budownictwa zakładowych domów mieszkalnych i zarządzania nimi (Monitor Polski Nr 26, poz. 155) ustala się następujące zasady programowania, lokalizacji oraz określania wysokości wkładu własnego użytkowników tego budownictwa:

§ 1. 1. Przy ustalaniu programu budownictwa zakładowych domów mieszkalnych obowiązują normatywy przestrzenne i wyposażeniowe projektowania dla budownictwa mieszkaniowego wprowadzone uchwałą nr 70 Prezydium Rządu z dnia 6 lutego 1954 r. w sprawie zatwierdzania normatywów projektowania dla budownictwa mieszkaniowego (Monitor Polski z 1954 r. Nr 120, poz. 1688 oraz z 1958 r. Nr 41, poz. 237).

2. Zezwala się na odstępstwa od stosowania wymienionego normatywu w zakresie układu struktury mieszkaniowej, która każdorazowo może być dostosowana do potrzeb mieszkaniowych zakładu produkcyjnego pod warunkiem zachowania przy zakwaterowaniu norm obowiązujących w tym zakresie. Odstępstwa od normatywnej struktury mieszkaniowej zatwierdza prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa).

§ 2. Przy ustalaniu programu urządzeń socjalno-usługowych obowiązują normatywy zawarte w zarządzeniu nr 76 Prezesa Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury z dnia 25 marca 1956 r. w sprawie opracowywania szczegółowych projektów urbanistycznych zespołów mieszkaniowych.

§ 3. Program budownictwa mieszkaniowego i urządzeń socjalno-usługowych z tym budownictwem związanych inwestor określa w założeniach projektowych inwestycji, które uzgadnia następnie przed zatwierdzeniem z właściwym prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa); ustosunkowanie się prezydium do założeń projektowych inwestycji powinno nastąpić najpóźniej w ciągu miesiąca.

§ 4. Lokalizację budownictwa zakładowych domów mieszkalnych przygotowuje inwestor i uzyskuje zatwierdzenie zgodnie z przepisami o lokalizacji inwestycji zawartymi w zarządzeniu Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Prezesa Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury z dnia 29 lipca 1957 r. (Monitor Polski Nr 67, poz. 408).

§ 5. Budownictwo zakładowych domów mieszkalnych należy lokalizować w miarę możliwości w obrębie istniejących miast i osiedli i dążyć do łączenia budynków w większe

zespoły mieszkaniowe oraz wykorzystania istniejącego uzbrojenia terenu; należy nadto uwzględniać istniejące możliwości komunikacyjne.

§ 6. Budownictwo zakładowych domów mieszkalnych realizowane dla potrzeb zakładów o produkcji szkodliwej dla zdrowia lub uciążliwej dla otoczenia, z wyjątkiem budownictwa dla załóg awaryjnych lub o charakterze podobnym, wymienionym w § 2 pkt 2 i 3 uchwały nr 64 Rady Ministrów z dnia 15 marca 1958 r. w sprawie budownictwa zakładowych domów mieszkalnych i zarządzania nimi (Monitor Polski Nr 26 poz. 155), należy lokalizować poza strefą ochronną przewidzianą dla danego zakładu produkcyjnego. W tych przypadkach należy uzyskać opinię właściwej stacji sanitarno-epidemiologicznej co do warunków zdrowotnych proponowanej lokalizacji.

§ 7. 1. Jeżeli zakład pracy nie posiada odpowiedniej własnej komórki inwestycyjnej, może powierzać realizację budownictwa zakładowych domów mieszkalnych wyspecjalizowanemu inwestorowi zastępczemu, tj. dyrekcji budowy osiedli robotniczych. Zasady powierzania inwestycji zawarte są w zarządzeniu Ministra Gospodarki Komunalnej nr 33 z dnia 5 kwietnia 1958 r. o wytycznych w sprawie zawierania umów powierniczych.

2. W każdym razie należy w celu koordynacji powierzać realizację budownictwa dyrekcji budowy osiedli robotniczych, gdy na jednym terenie prowadzi budowę kilku inwestorów.

§ 8. Spory wynikające z negatywnego ustosunkowania się prezydium rady narodowej do lokalizacji budownictwa zakładowych domów mieszkalnych i urządzeń socjalno-usługowych rozstrzyga Prezes Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury, a w odniesieniu do ustalenia programu tego budownictwa — Minister Gospodarki Komunalnej w każdym przypadku w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

§ 9. 1. Przy ustalaniu wysokości wkładu mieszkaniowego w granicach określonych w § 11 uchwały nr 64 Rady Ministrów z dnia 15 marca 1958 r. wymienionej w § 6 rada zakładowa bierze pod uwagę:

- 1) sytuację materialną, warunki rodzinne, przydatność zawodową i postawę moralną pracownika ubiegającego się o przydział mieszkania oraz
- 2) zbiorowy interes załogi zakładu, wyrażający się w konieczności stałego powiększania środków zakładowego funduszu mieszkaniowego w celu rozszerzenia budowy mieszkań dla członków załogi.

2. Imienne listy ubiegających się o mieszkania w domach zakładowych z uwidocznieniem wysokości ustalonych dla nich wkładów mieszkaniowych powinny być podawane do wiadomości całej załogi zakładu pracy.

§ 10. 1. Przy ustalaniu wysokości wkładu mieszkaniowego należy w razie braku kosztorysu przyszłej budowy brać pod uwagę przeciętny koszt budowy lokalu mieszkalnego, posługując się tabelą stanowiącą załącznik do uchwały nr 61 Rady Ministrów z dnia 15 marca 1958 r. w sprawie sprzedaży przez Państwo domów mieszkalnych spółdzielniom mieszkaniowym w 1958 r. (Monitor Polski Nr 27, poz. 159).

2. Wkład mieszkaniowy określany wstępnie przez radę zakładową w sposób podany wyżej powinien być następnie skorygowany ostatecznie po zakończeniu budowy domu, w

którym ubiegający się otrzymuje mieszkanie, na podstawie rzeczywistych kosztów budowy domu (lokalu mieszkalnego):

§ 11. Przepisy § 7 uchwały nr 126 Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1957 r. o zmianie uchwały nr 496 Rady Ministrów z dnia 18 lipca 1951 r. o rozdziale i wykorzystaniu mieszkań pracowniczych i służbowych (Monitor Polski Nr A-68, poz. 887) i ustaleniu zasad rozdziału mieszkań uzyskanych z publicznego budownictwa mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 28, poz. 192) mają zastosowanie do mieszkań w zakładowych domach mieszkalnych.

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1958 r.

Kierownik Ministerstwa Gospodarki Komunalnej: *St. Sroka*

338

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 10 lipca 1958 r.

w sprawie finansowania kontraktacji produkcji roślinnej i zwierzęcej.

Na podstawie § 1 ust. 1 pkt 4 i 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. z 1950 r. Nr 22, poz. 188 i z 1951 r. Nr 25, poz. 185) oraz § 11 ust. 2 uchwały nr 198 Rady Ministrów z dnia 4 czerwca 1957 r. w sprawie kontraktacji produkcji roślinnej w roku gospodarczym 1957/58 zarządza się, co następuje:

Pożyczki bankowe.

§ 1. 1. Kontraktacja finansowana jest z planu kredytowego w ramach planów kontraktacyjnych pożyczkami bankowymi, udzielanymi producentom rolnym.

2. Bank Rolny udziela pożyczek kontraktacyjnych spółdzielniom produkcyjnym i innym zrzeszeniom chłopskim.

3. Spółdzielnie oszczędnościowo-pożyczkowe udzielają pożyczek kontraktacyjnych rolnikom i członkom spółdzielni produkcyjnych.

4. Pożyczki kontraktacyjne udzielane są na dostawy kontraktowane umowami w granicach roku gospodarczego.

5. Ilekroć w dalszych przepisach zarządzenia jest mowa o „banku”, należy przez to rozumieć również właściwą spółdzielnię oszczędnościowo-pożyczkową.

Udzielanie pożyczek.

§ 2. 1. Pożyczki kontraktacyjne udzielane są na wniosek producenta i na podstawie zawartych umów kontraktacyjnych.

2. Pożyczki przeznaczone są na sfinansowanie wstępnych nakładów na kontraktowaną uprawę lub hodowlę, w szczególności na zakup nawozów, materiału siewnego i hodowlanego oraz środków zwalczania szkodników i chorób. Z pożyczek tych nie mogą być dokonywane potrącenia z tytułu zaległych zobowiązań producenta.

3. Wysokość udzielanej pożyczki ustala bank w zależności od wielkości zakontraktowanej powierzchni upraw, osiąganych przez producenta plonów, rodzaju upraw lub hodowli i wielkości zakontraktowanych dostaw.

4. Umowa kontraktacyjna określa górną granicę pożyczki na jednostkę uprawy lub przedmiotu dostawy.

5. O udzieleniu lub o odmowie udzielenia pożyczki bank decyduje we własnym zakresie. Bank obowiązany jest odmówić udzielenia pożyczki, jeżeli uzna, że producent nie ma warunków do wykonania zawartej umowy kontraktacyjnej, chyba że instytucja kontraktująca — w przypadkach określonych w § 3 ust. 2 — udzieli poręczenia za spłatę pożyczki.

6. Wysokość odsetek od pożyczek i opłat bankowych oraz sposób ich pobierania określają odrębne przepisy.

Zabezpieczenie pożyczek.

§ 3. 1. Na zabezpieczenie pożyczki bank pobiera od producenta skrypt dłużny.

2. Instytucja kontraktująca za zgodą właściwego ministra może w drodze umowy ze Związkiem Spółdzielni Oszczędnościowo-Pożyczkowych określić przypadki i tryb udzielania poręki za spłatę pożyczki (§ 2 ust. 5).

Rozliczenia z tytułu umów kontraktacyjnych.

§ 4. 1. Rozliczenia z tytułu umów kontraktacyjnych przeprowadza instytucja kontraktująca w ciągu dni 30 od ostatecznego terminu dostawy, jeżeli umowa nie określa innego terminu rozliczenia. W rozliczeniu należy wymienić tytuły i kwoty dokonanych potrąceń, przy czym potrącenie zaległych zobowiązań producenta wobec instytucji kontraktującej nie dotyczących rozliczanej dostawy nie może przekraczać 25% należności za tę dostawę.

2. Zasady i tryb ewidencjonowania przez instytucję kontraktującą zawartych umów, odbieranych dostaw i dokonywanych wypłat zatwierdza właściwa dla tej instytucji jednostka nadrzędna.

3. Instytucja kontraktująca zobowiązana jest zawiadomić bank w ciągu dni 30 po upływie terminu dostawy określonego umową o prolongacie terminu dostawy lub o niewykonaniu dostawy przez producenta.